

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/31/2025
Identifikačné číslo spisu:	4119010433
Dátum vydania rozhodnutia:	12.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4119010433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného F. H. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 12. augusta 2025 v Bratislave dovolanie obvineného F. H. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Petra Križana proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. februára 2022, sp. zn. 2To/54/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. H. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 22. apríla 2021, sp. zn. 33T/27/2019, uznal obvineného F. H. za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a § 127 ods. 4 Tr. zák., na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., po aplikácii § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil skorší výrok o treste odňatia slobody uložený obvinenému F. H. trestným rozkazom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6T/56/2019, doručeným obvinenému dňa 3. októbra 2019, právoplatným dňa 1. novembra 2019 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti N., Q. D., a. s., pobočka U., IČO: XX XXX XXX, so sídlom pobočky V. X, XXX XX U., škodu vo výške 213,93 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený F. H. odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 2. februára 2022, sp. zn. 2To/54/2021, rozhodol tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por., po úprave skutkovej vety výrokovej časti rozsudku tak, že namiesto slova zaútočil uviedol „sa pokúsil útočiť...“, uznal obvineného F. H. za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a § 127 ods. 4 Tr. zák. a pokusu zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák.

Podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Tr. zák., zistiac pritŕžujúce okolnosti uvedené v § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. obvinenému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil skorší výrok o treste uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 6T/56/2019, doručeným obvinenému dňa 3. októbra 2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na uvedený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti N., Q. D., a. s., pobočka U., IČO: XX XXX XXX, so sídlom pobočky V. X, XXX XX U., škodu vo výške 213,93 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 13. septembra 2022, sp. zn. 5 Tdo 48/2022, dovolanie obvineného podané proti rozsudku krajského súdu z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 8. júna 2023 bolo okresnému súdu doručené písomné podanie obvineného formálne označené ako Postup podľa § 368 Tr. por. a nasl., v ktorom obvinený zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu na účely opätovného podania kvalifikovaného dovolania a zastupovania v dovolacom konaní. V nadväznosti na túto žiadosť bol obvinenému ustanovený obhajca JUDr. Peter Krížan, prostredníctvom ktorého podal dňa 31. januára 2025 kvalifikované písomné dovolanie spĺňajúce všetky náležitosti predpokladané ustanoveniami § 372 a nasl. Tr. por., v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., a síce:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu. Uviedol, že v napadnutom rozsudku absentovalo presvedčivé odôvodnenie v otázke vyrovnaní sa s jeho námietkami ohľadne zásadných procesných pochybení, krajský súd na námietky obhajoby reagoval de facto len v krátkosti, pričom s najväčším porušením procesného konania sa vyrovnal len všeobecne.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený v zásade len repetitívne uviedol skutočnosti už predtým tvrdené v odvolaní. Mal za to, že zásah PPÚ KR PZ Nitra bol protizákonný a vychádzal z nepravdivých tvrdení policajtov práp. G. T., práp. W. F. a práp. B. T., ktorí účelovo tvrdili, že počuli výstrel, aby mohli privolať zásahovú jednotku. Taktiež namietal porušenie

zákona v súvislosti s výpoveďou svedka Mgr. G. C., ktorý prečítal svoju výpoveď z dôvodu, že si nepamätá, ako sa to stalo. Znalecký posudok vyhotovený Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ Bratislava považoval za nepreskúmateľný, a to z dôvodu, že nie je zrejmé kto a kedy mu chemické stopy odobral, nedá sa zistiť odkiaľ mali byť stopy na jeho rukách odobraté a absentuje aj vyjadrenie znalca, akým spôsobom sa na jeho ruky povýstrelové splodiny mohli dostať. Znalecký posudok neobsahuje ani fotografie chemických stôp a ani záznam výsledných hodnôt disperzného spektra a ani spôsob ich získavania. Taktiež nie je zo spisu zrejmé, či bol vopred poučený o jeho právach i v súvislosti s poskytnutím týchto stôp a keďže poučený nebol, bol významným spôsobom porušený zákon.

Rovnako záverom dovolania zopakoval argumentáciu uvedenú v odvolaní, že súdy sa nezaoberali nebezpečenstvom konania voči zasahujúcemu policajtovi, pričom zo samotného popisu zasahujúceho príslušníka je zrejmé, že v citovom rozporení žiadal, aby nikto nevchádzal do bytu, inak sa zabije, teda jeho úmyslom nebolo útočiť na príslušníka PPÚ Nitra, resp. tohto zraniť, ale odradiť zasahujúcich členov PPÚ Nitra od vstupu do bytu, kde sa nachádzal. Rovnako z výpovedí svedkov nie je podľa názoru obvineného možné vyvodiť záver, že chcel príslušníkovi PPÚ Nitra ublížiť a ani útok na člena zásahovej jednotky nebol životu nebezpečný, keďže tento mal štít. Uviedol, že nebol preukázaný úmysel útočiť na verejného činiteľa, nikdy na policajnú hliadku nestrielal, nevlastní žiadnu strelnú zbraň. Konanie príslušníkov PZ bolo v rozpore so zákonom a aj zásah PPÚ bol vykonaný na základe nezákonných dôvodov.

Obvinený preto navrhol, aby dovolací súd z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom krajského súdu ako aj rozsudkom okresného súdu došlo k porušeniu zákona a to v neprospech obvineného a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 28. februára 2025 konštatujúc nenaplnenie dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov. Mala za to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s odvolacími dôvodmi obvineného, ktoré zopakoval aj v dovolaní a rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za správne a zákonné. Uviedla, že právo na obhajobu u obvineného nebolo porušené a rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na dôkazoch získaných zákonným spôsobom. Stotožnila sa so závermi tak okresného ako aj krajského súdu, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že obvinený mal v úmysle nôž použiť voči svojej osobe tak, ako to verbálne deklaroval. Výkročenie obvineného s nožom v ruke s čepeľou smerujúcou voči svedkovi je v priamom rozpore s reálnym úmyslom obvineného použiť nôž voči sebe.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného F. H. podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Dňa 11. júna 2025 bolo dovolanie obvineného F. H. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené najvyššiemu súdu na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení

ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmienujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich

odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Ak obvinený v intenciách uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že krajský súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku po konštatovaní potreby zrušenia rozsudku okresného súdu (z dôvodu, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona) jasne a zrozumiteľne vysvetlil priebeh dokazovania v konaní pred súdom a ním preukázané skutočnosti. Následne (na s. 8 a nasl. napadnutého rozsudku) in concreto poukázal na nesprávnosť odvolacej argumentácie obvineného, pričom sa s každou pre rozhodnutie relevantnou otázkou vysporiadal. Taktiež zrozumiteľným a akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody pochybenia okresného súdu pri kvalifikácii skutku ako zločinu útoku na verejného činiteľa, ako aj potrebu úpravy skutkovej vety, a tiež poukázal na pochybenie okresného súdu pri ukladaní trestu. Keďže sa najvyšší súd s právnymi závermi krajského súdu v napadnutom rozsudku stotožnil a neidentifikoval v ňom žiadne pochybenie odôvodňujúce mimoriadny zásah v dovolacom konaní, vyhodnotil námietku obvineného o nedostatočnom odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia za nedôvodnú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súdom nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený v podanom dovolaní zopakoval argumentáciu uvedenú v odvolaní, s ktorou sa už krajský súd vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Krajský súd k argumentácii obvineného uviedol, že „Nie je možné sa stotožniť s námietskami obhajoby, že zásah pohotovostného policajného útvaru v tomto prípade bol nezákonný, pretože i napriek výzve zasahujúcich príslušníkov obvodného oddelenia, obžalovaný žiadnej z výziev nevyhovel, z bytu nevyšiel, odmietol otvoriť dvere, strieľal z okna a následne sa vyhrážal zabitím každému, kto vstúpi do bytu, resp. zabitím seba samého. Až po bezvýslednej snahe týchto príslušníkov bola zavolaná zásahová jednotka. Pokiaľ obhajoba namietala, že obžalovaný z okna nestrieľal, pretože zbraň žiadna u neho zistená nebola. Je síce pravdou, že zbraň sa nenašla, avšak ako vyplýva zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu policajného zboru v Bratislave a z výsluchu znalca mjr. Ing. K. H., u obžalovaného boli zistené na rukách pravej a ľavej ruky povýstrelové splodiny, pričom nebolo možné určiť druh použitého streliva. Neobstojí ani tá námietka obhajoby, že nie je zrejmé, na základe čoho boli odobraté povýstrelové splodiny z rúk obžalovaného, pretože zo zápisnice o prehliadke tela (čl. 284) jednoznačne vyplýva, že dňa 08.10.2018 o 06.30 hod. bola vykonaná prehliadka tela podozrivému s tým, že bol poučený o povinnosti podrobiť sa tejto prehliadke a sám obžalovaný uviedol, že sa dobrovoľne tomuto úkonu podrobí a tiež sa podrobí aj odфотографовaniu jeho tela. Pri tomto bol prítomný vyšetrovateľ, ako aj ďalšia prítomná osoba. Nemožno teda konštatovať, keďže obžalovaný sa dobrovoľne týmto úkonom podrobil, že tieto boli získané nezákonným spôsobom.“

S vyššie uvedeným odôvodnením krajského súdu sa najvyšší súd stotožňuje a nad rámec uvedeného doplní, že znalecký posudok vyhotovený Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ jasným a kvalitatívne dostačujúcim spôsobom vyčerpá problematiku, ktorá je predmetom znaleckého skúmania a bolo ho možné použiť ako zákonný dôkazný prostriedok. Čo sa týka spôsobu a metód, ktoré mal použiť znalec pri znaleckom skúmaní, tieto sú uvedené v dotknutom znaleckom posudku a znalec sa k nim vyjadril aj pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní 22. apríla 2021 (zápisnica na č. l. 530). K predmetnému znaleckému posudku sa mohol v plnej miere vyjadriť aj obvinený prostredníctvom obhajcu. Znalecký posudok bol vypracovaný na podklade stôp zabezpečených pri prehliadke tela obvineného v procesnom postavení podozrivého vykonanej 8. októbra 2018 (odber povýstrelových splodín z rúk), ktorej sa obvinený podrobil dobrovoľne, po riadnom poučení podľa § 155 ods. 6 Tr. por. a po súhlase s prehliadkou a následne zápisnicu o prehliadke tela podpísal. Nemožno preto hovoriť o nezákonnosti odobratia stôp.

K námietke obvineného týkajúcej sa porušenia zákona v súvislosti s výpoveďou svedka C. najvyšší súd uvádza, že výsluch uvedeného svedka bol vykonaný na hlavnom pojednávaní 18. augusta 2020 (zápisnica na č. l. 494) za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu kontradiktórnym spôsobom v súlade s Trestným poriadkom, pričom obvinený ani obhajca spôsob jeho vykonania nenamietali, nemali voči vedeniu výsluchu a obsahu zápisnice žiadne pripomienky ani výhrady.

Najvyšší súd preto uzatvára, že týmito dovolaciami námietskami nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa neexistencie úmyslu útočiť na verejného činiteľa a teda nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho

kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený krajským súdom v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu zločinu útoku na verejného činiteľa v štádiu pokusu a prečinu výtržníctva upravenú v Trestnom zákone. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí podrobne odôvodnil namietanú subjektívnu stránku skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa v štádiu pokusu. Zo skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku nesporne vyplýva, že obvinený sa pokúsil zaútočiť na člena zasahujúcej jednotky tak, že smeroval k nemu s namiereným nožom - čepeľou o dĺžke 20 cm. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného F. H. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.